

Z obsahu:

Maria vždy Panna

Jan Pavel II. při
generální audienci
28. srpna 1996.
– strana 2 –

**Jde o čerta na zdi,
nebo**

o organizované zlo?

Třetí úvaha k článku
Kruhová obrana –
dokončení.
– strana 4 –

**Zapomenutá kaplička
a zničené kříže**

– strana 6 –

Boží čas

Boží čas je vždy
dobou lásky a smilo-
vání. My lidé máme
stále naspěch. Počítá-
me dni a hodiny
a chtěli bychom, aby
se naše plány ihned
uskutečnily.
– strana 8 –

Je to normální?

Zastavil jsem se
u kiosku s novinami
a zeptal jsem se
prodavačky, zda jí
nevadí veřejně
vystavovat odhalené
ženy zobrazené na
časopisech. Odpově-
děla, že je to nor-
mální...
– strana 9 –

Žijeme v nové době

*„My dnes žijeme v nové době,
ve které se musíme rozhodnout.
Žijeme v nové době...,
která vyžaduje i nové formy
apoštolátu...“ (str. 7)*

*Ilustrační fotografie
k článku na straně 7*

*Bratr z Komunity
blahoslavenství a sestra
Emmanuela při
rozhovoru s Mirjanou*

Maria vždy Panna

Čtení: Lk 2,4–7 1. Církev neustále projevovала svou víru v trvalé Mariino panenství. Ty nejstarší texty, hovoří-li o Ježíšově početí, nazývají Marii prostě „panna“, ale je možno jim rozumět tak, že tuto hodnotu pokládají za trvalou skutečnost, která se vztahuje na celý její život.

Křesťané prvních století vyjádřili toto přesvědčení víry řeckým slovem *aeiparthenos* – „vždy panna“ – jenž jedinečně a účinně vystihuje Mariinu osobu, a vyjadřuje tak víru církve v její trvalé panenství jediným slovem. Nalézáme jej ve druhé formulaci vyznání víry sv. Epifania z roku 374, a to ve vztahu k Vtělení: Syn Boží „se vtělil, tedy narodil se dokonalým způsobem ze svatě Marie, vždy Panny, skrze Ducha svatého“ (Ancoratus, 119,5; DS 44).

Výraz „vždy Panna“ přijal za svůj 2. cařihradský koncil (r. 553), který prohlašuje: Slovo Boží „přijalo tělo ze slavné Matky Boží, vždy Panny, Marie, a narodilo se z ní“ (DS 422). Tato nauka je potvrzena i dalšími dvěma ekumenickými koncily: 4. lateránským (r. 1215–DS 801) a 2. lyonským (r. 1274 – DS 852) a také textem definujícím dogma o Nanebevzetí (r. 1950–DS 3903), ve kterém je trvalé Mariino panenství zahrnuto mezi důvody jejího povýšení do nebeské slávy s tělem i duší.

2. Církevní tradice představuje Marii prostřednictvím syntetické formule jako „pannu před porodem, během porodu a po porodu“. Označením těchto třech momentů se zdůrazňuje, že Maria nepřestala být nikdy Pannou.

Z těchto tří tvrzení je bezpochyby nejdůležitější to první, protože se vztahuje na Ježíšovo početí a týká se přímo samotného tajemství Vtělení, které je od počátku a bez přestání součástí víry církve.

Panenství „během porodu“ a „po porodu“, ačkoli je obsaženo nevyssloveně v titulu Panna

a je Marii přisuzováno již od počátků církve, se stává předmětem věroučného prohloubení po tom, co jej někteří začínají výslovně zpochybňovat. Papež Hormisdus upřesňuje, že „Syn Boží se stal Synem člověka a narodil se z člověka na způsob člověka, svým narozením otevřel lůno Matky (srv. Lk 2,23) a mocí Boží neporušil panenství Matky.“

Tuto nauku potvrzuje 2. vaticánský koncil, který prohlašuje, že „Mariin prvorozený syn neporušil její panenskou čistotu, nýbrž posvětil“ (LG, 57). Pokud jde o panenství „po porodu“, je třeba zdůraznit především to, že neexistují důvody, podle nichž by bylo možno usuzovat, že vůle zůstat Pannou, jak ji Maria dala najevo v okamžiku Zvěstování, byla později změněna. Kromě toho lze podle přímého smyslu slov „Ženo, hle tvůj syn“, „Hle, tvá Matka“ (Jan 19,26), která Ježíš

adresuje z kříže Marii a milovanému učedníkovi, usuzovat na situaci, která vylučuje existenci dalších dětí narozených z Marie.

3. Ti, kdo popírali panenství „po porodu“ se domnívali, že našli důkaz ve výrazu „prvorozený“, jenž je připisován Ježíši v evangeliu (Lk 2,7) a jenž jakoby připouštěl, že Maria zrodila po Ježíši ještě další děti. Slovo „prvorozený“ však doslovně znamená „dítě, které nepředcházelo žádné jiné“ a samo o sobě odhlíží od existence jiných dětí. Evangelista Lukáš však podtrhuje tuto charakteristiku dítěte proto, že s narozením prvorozeného byly spojeny některé důležité právní důsledky vlastní židovskému zákonu, a to nezávisle na tom, zda matka porodila i další děti. Na každého prvního syna se totiž vztahovaly určité předpisy, protože „se narodil první“ (srv. Lk 2,23).

4. Podle některých by Mariino panenství „po porodu“ mělo být popřeno těmi evangelními texty, které zmiňují existenci čtyř „Ježíšových bratří“: Jakuba, Josefa, Šimona a Judy (Mt 13,55–56; Mk 6,3), a několika sester.

Je třeba poznamenat, že v hebrejštině stejně jako v aramejštině, neexistuje zvláštní slovo, které by označovalo „bratrance“ a že tedy výraz „bratři“ a „sestra“ měly význam mnohem širší a zahrnovaly různé stupně příbuzenství. Ve skutečnosti jsou termínem „Ježíšovi bratři“ označováni „synové“ jisté Marie, Kristovy učednice (srv. Mt 27,56), která je označována výslovně jako „jiná Maria“ (Mt 28,1). Jde o blízké Ježíšovy příbuzné, kteří jsou tak nazýváni „způsobem, který není nijak neobvyklý ve Starém zákoně“ (KKC, 500).

Nejsvětější Panna je tedy „vždy Panna“. Tato výsada je důsledkem Božského mateřství, které jí zcela zasvětilo vykupitelskému poslání Krista.

Radio Vaticana, přípr. P. Josef Koláček, T.J. Řím

Církevní aktuality

Domov sv. Karla Boromejského

Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk požehnal v neděli 25. srpna v 16.00 hodin Domov sv. Karla Boromejského v Praze-Řepích. Domov, který povede kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, bude poskytovat ošetrovatelskou péči, sociální hospitalizaci dlouhodobě nemocných pacientů a pracovní příležitosti pro odsouzené ženy. V letech 1865–1948 byla v objektech ženská věznice, kterou kongregace sester boromejek spravovala. Po komunistickém převratu v roce 1948 byla věznice zrušena a bylo zde zřízeno sociální zařízení pro mentálně posti-

žené. V roce 1950 musely sestry objekt opustit, sociální zařízení bylo zrušeno a dům spravovaly až do roku 1992 různé státní instituce. Roku 1993 zahájily boromejky rekonstrukci navrácené budovy, která je v současnosti zpoloviny hotová. Domov byl uveden do provozu v prvním zářijovém týdnu.

Setkání s delegací ACI

Pod záštitou sekretáře Rady laiků pražské arcidiecéze se v úterý 20. srpna uskutečnilo setkání s francouzskou delegací Action catholique des milieux indépendants (ACI), vedenou jejím sekretářem Danielem Guerym. Pražskou arcidiecézi reprezentovali zástupci kobylišké,

stodůlecké a vršovické farnosti. Dále byli přítomni zástupci Křesťanského akademického fóra, Ligy pár páru, Pax Christi ČR, Setkání Ondřejov, hnutí Světlo–Život a Východní mise. Celá akce proběhla ve velmi přátelské a otevřené atmosféře. Francouzští bratři a sestry ocenili příležitost nahlédnout do života církve u nás prostřednictvím široké škály našich účastníků, reprezentujících rozličné oblasti laických aktivit pražské diecéze. Na oplátku seznámili naše zástupce s posláním své organizace. ACI je hnutí francouzských laiků, jehož úkolem je šířit víru ve světě a jehož poslání lze shrnout do hesla: pozorovat, zvažovat, měnit. **ČBK**

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 27,33–28,9

Pomsta a hněv, i to jsou ohavnosti, jen hříšný člověk je chová v srdci. Kdo se mstí, zakusí pomstu Pána, on jeho hříchy uchová v paměti. Odpusť křivdu svému bližnímu, a pak i tvé hříchy budou odpuštěny, když budeš prosit. Člověk uchovává hněv proti druhému, ale od Pána hledá uzdravení? S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hříchy prosí? Živí pomstu, ač je sám jen člověk; kdo se smiluje nad jeho hříchy? Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět, (vzpomeň) na hnilobu a smrt a dbej příkázání! Vzpomeň na příkázání a přestaň nevrážit na bližního, (vzpomeň) na smlouvu s Nejvyšším a odpusť vinu!

2. čtení – Řím 14,7–9

Bratři! Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými.

Evangelium – Mt 18,21–35

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal ho prodat i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: ‚Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.‘ A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtnit a křičel: ‚Zaplat, co jsi dlužen!‘ Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: ‚Měj se mnou strpení a zaplatím ti to.‘ On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. Tu si ho pán zavolaal a řekl mu: ‚Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?‘ A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

Myšlenka na neděli

BOŽSKÉ POČTY

Zamyšlení nad úryvkem Mt 18,21–35

Neměl ses také ty smilovat nad svým spoluslužebníkem?

Ježíš je dobrý pedagog. Pamatuje, že se jeho žáci potřebují v klidu ptát na to, co jim leží na srdci. Poděkuj svému Mistru, že tě pozval mezi své nejbližší právě v tuto chvíli. V užším kroužku najdeš snáze odvahu vyslovit své pochybnosti a nejistoty. Ježíš takové dotazy vítá jako příležitost, aby obohatil i všechny ostatní. Můžeš si to ověřit právě nyní.

I dnes je Šimon Petr první, kdo se ujal slova. Rád by slyšel, zda si udělal správný závěr z toho, o čem předtím slyšel. Jeho otázka může zajímat i tebe: *Kolikrát mám odpustit? Snad až sedmkrát?* Abys dobře rozuměl, neboť ta čísla, o kterých se tu mluví, s matematickou přesností. Biblická čísla mají také svůj symbolický smysl: Číslo sedm znamená na Východě úplnost. Větší počet odpustění si tedy Petr ani neumí představit.

Ježíšova odpověď ti může připadat přinejmenším nadsazená. Ale Pán ví o tvém překvapení a podá ti vysvětlení. Chce tím říci, že jeho učedník by vůbec neměl myslet na to, kolikrát již odpustil. Neexistuje totiž žádná hranice, u které by se měl zastavit. Možná že to překračuje tvou dosavadní zkušenost i tvou fantazii. Ale není to nadsázka. Ježíš má pro to velmi dobré důvody. Zaposlouchej se pozorně do jeho podobenství.

Králov služebník není schopen splatit svůj dluh. Jde o několikamilionovou částku, která přesahuje všechnu představivost posluchačů. Ten dluh je mnohem větší než všechno to, co dlužník je a co má. Nešťastník stojí na pokraji propasti. Pokouší se zoufalou krizí alespoň oddálit: „Pane, měj se mnou strpení!“ Král, který ti ještě před chvílí mohl připadat nesmírně přísný, je ve skutečnosti velkodušnější, než prosebník může očekávat. Poskytne mu nekonečně víc než jen pouhý odklad: celý ten obrovský dluh je beze zbytku odpuštěn, anulován. Té radosti, kterou teď prožije dlužník i věřitel, si král cení více než nekonečné dlužné jistiny. Můžeš to pochopit? Měl bys, protože je to ve skutečnosti tvůj vlastní případ.

I ty máš u svého Krále a Stvořitele nesplacitelný dluh. Dlužíš mu úplně za všechno, co jsi a co máš. Nepokoušej se ani vymýšlet, čím byl mu mohl splácet. Nemáš přece k dispozici pražádnou hodnotu, která by nebyla od Něho.

Jediné, čeho jsi schopen sám od sebe, je naopak zneužívat jeho darů a ještě více prohlubovat už tak nekonečný dluh svou vlastní nevděčnou hříšností. Uvědom si, že nemáš ve skutečnosti ani představu o nesmírnosti svého dluhu.

Ježíšovo podobenství navíc pomícelo o skutečnosti, že právě tu část dluhu, kterou jsi navršíl svou pyšnou hříšností, Král jen tak nevyrazil, ale draze splatil svou vlastní Krví. Je ochoten dát jakoukoliv cenu, aby ti vrátil tu původní radost, pro kterou tě stvořil: radost ze spoluúčasti na Jeho radosti. Jak vidíš, jeho radostí je **dávat, smilovávat se a odpouštět**. Jestliže ani Bůh nezná větší radost, kde bys ji chtěl hledat?

Právě o tom mluví Pán v závěru svého podobenství. Dlužník, kterému bylo tolik odpuštěno, vůbec nepochopil dosah králova daru. Cení si jeho nekonečné štědrosti méně než těch několika grošů, o které se hruluje se svým bližním. Srdce, které ztvrdlo chamtivostí, nevraživostí a sobectvím, není schopno ani soucitu, ani radosti. Co je mu platné odpuštění, když není schopné účastnit se radosti Božího života?

Učit se odpouštět znamená přibližovat se k Jeho obrazu, a tak se otevírat Boží radosti. Překáží nám však při tom sobecký sebeklam: čím více podceňujeme svůj vlastní nesmírný dluh u Boha, tím obudnější nám připadají ty titěmné dloužky, které chceme neúprosně vymáhat. Pokud se ti zdá, že odpustit znamená něco ztratit, odpouštíš jen „z rozumu“, nikoliv ze *srdce*, jak to dělá Bůh a jak to žádá Ježíš.

Nezbývá, než to zkoušet znovu a znovu. Začni nejdříve odpouštět těm, kteří ti ve skutečnosti nic nedluží: odpouštěj mladším jejich mládí, starším jejich stáří, těm nešikovným jejich nešikovnost, silnějším jejich sílu a slabším jejich slabost, těm bohatším jejich jmění a nuzákům jejich bídu, pro kterou tě někdy obtěžují. Odpusť všem, kteří jsou jiní než ty, tu jejich někdy nepřijemnou a provokující odlišnost.

Pak zkus odpouštět i těm, kteří ti neprokazují takovou úctu, jakou bys očekával, kteří stále neumí přečíst tvoje myšlenky a neplní ti tvoje nevyslovená přání. Zkus odpustit i těm, kteří ti nevědomky způsobili bolest, a nesnaž se už přesvědčovat je, že o tom měli vědět. Stále se připravuj na to, jak odpustíš těm, kteří úmyslně zraní.

A nyní můžeš Ježíši vypočítat všechno, co se ti zatím zdá neodpuštělné. Než se zeptáš, co by dělal na tvém místě, připomeň si, co už udělal: od věčnosti věděl, jak jej budeš zraňovat, a přece ti dal být, abys mohl sdílet jeho lásku i radost. Odpustil ti dřívě, než jsi zhrěšil. Dověkl sám břemena všech lidských dluhů až na vrchol hory: není jiné cesty, jak dojít do Otcovy radosti.

Bratr Amadeus

Jde o čerta na zdi, nebo o organizované zlo?

Starozákonní dějiny vyvoleného národa ilustrují od samého počátku vliv satanova panství ve světě. Izrael má být oázou spravedlnosti uprostřed pronárodů, které satan uvrhl do pýchy a ohavnosti. Kdykoliv se vyvolený národ ocitl v nesnázích, bylo to v důsledku toho, že ani on nezůstal ušetřen satanova vlivu a osvojoval si ohavnosti, které viděl u pronárodů. Těmito ohavnostmi byla především modloslužba, smilství, magie a okultismus, úplatky a utiskování slabých, tedy totéž zlo, které vidíme stále hojněji kolem sebe. V novozákonní době jsou ďáblými nástroji především hereze, pronásledování a zpohanštělý způsob života.

Proti jednotě prvotní církve použil satan **hereze**, se kterými se potýkali již apoštolové. Od prvopočátku se jako nejnebezpečnější ukázal blud **gnosticismu**, který se tvářil jako křesťanství vyšší třídy *. U zrodu herezí stojí zpravidla nejprve dobrá vůle i nadšení, ale kamenem úrazu se stane lidské sebevědomí, domýšlivost a pýcha, nechota naslouchat Bohu, která pak vyústí až v neústupnost a vzdor.

Krvavé pronásledování prvních století nevedlo ke zničení Božího království, vyvolalo zcela opačný výsledek. Jestliže změnil satan taktiku, znamená to, že by upustil od násilí. Celé dějiny křesťanství jsou naplněny mučedníky a nejvíce jich položilo život za Krista právě v našem století, které se tak halasně proklamuje za století svobody a lidských práv.

Renezanční znovuoobjevení antické kultury přineslo rozvoj humanismu, vědy a umění, ale v jeho závěsu se přímo v nejvyšších církevních kruzích spolu se světskou mocí zabydly i pannačné a poživačné **mravy pohanské antiky**. To, k čemu satan mamě sváděl Krista, zdomácnělo přímo na papežském dvoře. Rozmařilost, chamtivost, nepotismus, smilství a nechutné tahalice o výnosná místa i o papežský trůn působily nesmírné pohoršení, které vyvolalo reformní hnutí. A opět, dobře míněné snahy o reformu se zvrhly v **reformaci**, která měla za následek tragické

rozdělení křesťanstva a v zápětí dlouhotrvající pustošivé bratrovražedné války. Není bez zajímavosti, že vynález knihtisku, který je jistě velkým dobrodiním pro rozvoj kultury a vzdělanosti, od samého počátku sloužil také jako prostředek útoků na katolickou církev a katolickou víru, což se pak stalo samozřejmostí od dob osvětenství. Nejinak tomu bylo s rozvojem vědy, která stejnou měrou, jakou slouží dobru člověka, dala své síly i do služeb zla.

Nejnázorněji však můžeme sledovat ovoce satanovy taktiky v současné době kolem nás. Svědčí o tom již sama skutečnost, že v Evropě, která byla před několika staletími takřka stoprocentně katolickou, tvoří dnes skutečně praktikující křesťané stále se zužující menšinu. Ačkoliv můžeme konstatovat, že jednotlivé fenomény, které charakterizují krizi náboženského života v současném světě, nebyly ani v minulosti neznámé, míra, v jaké narůstá v tomto století zlo, a to jak kvantitativně, tak kvalitativně, nemá v dějinách lidstva obdoby. Podílí se na tom zrůdnost totalitních režimů tohoto století, kdy se psychopati stávají pány světa. Tato zrůdnost nespočívá jen v milionech zmařených lidských životů a nevyčísitelných materiálních škodách, ale v deformacích lidského ducha a myšlení, které působí dlouhodobě a přechází z generace na generaci.

Zlo se již vůbec nemusí skrývat. Zdomácnělo a dopracovalo se takového postavení, že je ne-

jen trpěno, ale přímo oslavováno. Stalo se legitimní součástí každodenní skutečnosti. Především si Zlo vybudovalo dominantní postavení v hromadných sdělovacích prostředcích, které se doslova vetřely do každé domácnosti jako další člen rodiny. (Této problematice budeme věnovat samostatnou úvahu.) Vytvořilo si svůj eufemický (libozvučný) slovník, kterým dovedně zastírá svou skutečnou podstatu. Prosazuje se pod nejpokrokovějšími a nejvznešenějšími hesly. K nim pak patří především glorifikovaný pojem svoboda. Podle J. P. Sartra je však lidská svoboda protikladem k Bohu. Buďto Bůh, nebo svoboda. Ve skutečnosti ti, kteří se domnívají, že se vymanili z pout nsvobody, kterou jim podle jejich názoru vnucovalo náboženství, žijí v poutech závislosti, proti kterým jsou sami zcela bezmocní. Nejsou schopni si ani uvědomit, jak byli podvedeni a současně spoutáni. Ďáblská zlomyslnost a škodolibost totiž všudypřítomnou propagandou systematicky útočí na ty nejslabší stránky dědičným hříchem narušené lidské přirozenosti a probouzí a podněcuje sklony, které pak jedinci nejsou schopni ovládat. Pokušení a návod ke zlému není třeba vyhledávat, je to zařazeno tak, že v něm takřka „žijeme, hýbáme se a jsme“.

Legalizace a doslova oslava nevázanosti, nekázně, hédonismu přímo i nepřímo směřuje především k rozrušení základní buňky lidské společnosti – rodiny. Byla tím nebezpečně naru-

šena především primární škola mezilidských vztahů. (Je příznačné, že ideologie obou totalitních systémů usilovaly o „přestavbu“ rodiny podle svých potřeb.) Nejedná se jen o to, že se rozpadá takřka každé druhé manželství, ani ta, která přetrvávají, nejsou namnoze schopna splnit svou nezákladnější funkci při rozvoji primárních vlastností lidského jedince. Výsledkem je stále rostoucí neschopnost lidí prožívat nezákladnější a nejopravdovější lidské štěstí a radost. Není pak divu, že se stále častěji setkáváme s překvapující tvrdostí lidských srdcí, samozřejmostí násilí, a to i nejhruššího, ale současně zoufalého hledání „náhradních“ radostí, které vede jen k prohlubování sobectví a závislosti, někdy opět za cenu bezohledného násilí. Absence prožitků a zkušeností z pozitivních mezilidských vztahů v ranných fázích lidského života velmi ztěžuje takto postiženým jedincům vytvořit si vůbec nějaký pozitivní obraz Boha a stát se vnímavým pro základní náboženské hodnoty. Ekonomický systém se zvrhá v organizovaný egoismus. Bezohledná komercializace se stala těžkou překážkou pro šíření skutečných hodnot, a naopak otevřela dokořán dveře pakultuře, která se opírá o nevkus a nezřízenou žádostivost. Egoismus se projevuje nejen u jednotlivců, ale i u celých skupin a národů, které bezostyšně vykořisťují národy chudé. Státní zákonodárství je na jedné straně bezmocné proti organizovaným strukturám zla, na druhé straně legalizuje chování, které ve skutečnosti představuje hříchy do nebe volající.

Boží odpor vůči těmto hříchům nevyplývá z nějaké Boží libovůle, ale ze skutečnosti, že právě takovéto chování je pro lidské jedince i pro lidskou společnost smrtelně nebezpečné a vymstí se lidem již samo ze

své podstaty. Chová-li se hříšně většina, nepředstavuje to snížení nebo omluvu hříchu, ale naopak jeho zrůdné zmnožení a rozhojňování. Šířící se epidemii nepřekonáme přece tím, že ji prohlásíme za normální zdravotní stav.

Jestliže někomu tyto řádky připadají jako záměrné zveličování a malování černými barvami, ať se nejdříve vážně zamyslí nad tím, zda se zlo pro něho nestává do té míry samozřejmostí, že ztrácí nezbytnou rozlišovací schopnost k jeho rozpoznání a správnému hodnocení. Popírat, že současný triumf zla ve světě je důsledkem záměrného a plánovitého působení na nejvyšší inteligentní zlé bytosti, znamená buď úplnou naivitu nebo záměrnou slepotu.

Již při svém prvním setkání s člověkem vystupoval satan v roli přítele a dobrého rádce. Podobně v rozhovoru s Ježíšem oplýval nápadnou velkorysostí. Častěji než osobně vystupuje zlý duch prostřednictvím lidí. Umí si najít jednotlivce a skupiny, ba i celé národy a zapojit je do služeb zla. Podíl na spolupráci s ním má různé stupně: od kolaborace z nevědomosti až po osobní a cílevědomou účast v sítích a strukturách zla. Společným znakem těch, kteří nějakým způsobem slouží zlu, je přiměřený stupeň sympatie a shovívavosti pro zlo a snaha bránit a omlouvat zlo jako takové. Zarytý nepřítel Boha i člověka nemá zájem ukazovat svou pravou tvář ani skutečnou podobu zla, které způsobil a které chce dále působit. Nic mu tak nevyhovuje, jako být zlehčován, nepoznán, ignorován, popírán. Má dvojí taktiku „zneviditelnění“: jednak se maskuje a přetvařuje, jednak zavazuje lidem oči, takže jej nevidí ani nechtějí vidět. Jak daleko mohou dojít ďáblové lstivé přetvářky, dokládají Ježíšova slova, která řekl svým

učedníkům: *Ano, přichází hodina, kdy každý, kdo vás zabije, bude si myslet, že tím uctívá Boha* (J 16,2). Potvrzují to i slova apoštola Pavla: *Satan na sebe brává podobu anděla světla. Není proto nic zvláštního, jestliže i jeho pomocníci se vydávají za služebníky spravedlnosti* (2 Kor 11, 14). K jejich příznačnému chování patří určité příznačné projevy. Jejich náčrt ať čtenář nechápe jako návod k diskriminaci, nýbrž jako podnět k včasné sebereflexi:

- bagatelizace, přehlížení a omlouvání zla
- odbourávání zábran zla, směřování k liberalizaci a autonomizaci svědomí
- nesnášenlivost vůči všemu a všem, kdo před skutečnou podstatou zla varují, usilují upřímně o nápravu a jsou důslední v dodržování příkázání a kázně
- u nositelů odpovědnosti lhovost a netečnost k hrozcímu zlu tam, kde by byla na místě zásadní rozhodnost
- obdivuhodná shoda a vzájemné porozumění mezi těmi, kteří jsou takto zapojeni
- nechuť k autoritě a podřízenosti, rostoucí alergie na pokoru, prostotu a upřímnou důvěru
- sdružování do tajných elitářských organizací, které zahalují podstatu svých záměrů a zaštiťují se hesly o pokroku a humanismu
- podrážděné reakce na každé poodhalení existujících struktur zla
- snaha o popularitu a oblibu u lidí tohoto světa
- znevažování úsilí o dokonalejší a svatější život a cest, které k němu vedou

Znevažování existence zlého ducha jde ruku v ruce se znevažováním hříchu a znamená současně znevažování samého

Boha a vůbec všeho, co má nadpřirozený charakter.

Připomeňme si varující slova Jeremiášova: *Od proroka až po kněze všichni klamou. Těžkou ránu mého lidu léčí lehkovázňými slovy: »Pokoj, pokoj!« Ale žádný pokoj není. Ne, ti se nestydí, neznají zahanbení. Proto padnou s padajícími, klopýtnou v čase, kdy je budu trestat, praví Hospodin* (Jer 16, 14n).

Ať se nikdo nedomnívá, že by Boží odpor k ohavnostem satana klesal úměrně s tím, jak se tyto ohavnosti stávají pro otupělá svědomí stále větší samozřejmostí. Právě naopak!

Posílal jsem k vám všechny své služebníky proroky, nepřetržitě jsem je posílal se vzkazem: »Nedopouštějte se té ohavnosti, kterou nenávidím!« (Jer 44, 4). O několik veršů dále říká prorok nanejvyšší aktuální varování: *Hospodin už nemohl snést vaše zlé skutky a vaše ohavnosti, jichž jste se dopouštěli. Proto se vaše země stala troskami, úděsem a zlořečením* (Jer 44,22).

Uvědomit si do všech důsledků tyto skutečnosti není vý-

razem beznadějný pesimismu ani zpochybňování budoucnosti církve. Naopak, právě ve světle toho poznání si uvědomujeme nezastupitelné poslání církve v dnešní společnosti a její odpovědnost za každého člověka, který přichází na tento svět. Poznáváme, že církev může být tomuto světu něco platná nikoliv tím, že se tomuto světu přizpůsobí a splyne s ním, nýbrž tím, že ukazuje východiska z krize světa svou důslednou a zásadní odlišností, která je zárukou jedině možného optimismu: návratu k Bohu, který je jediným možným počátkem i koncem.

Lubomír Štula

*) viz Slovník Nového věku, Světlo č. . Gnóze jako taková nikdy nevymlkla, prožívala stále nové a nové renezanze: v reformaci, v osvícenství, v tajných bratrstvech (ilumináti, rosenkruciáni, svobodní zednáři), v totalitárních ideologiích, stejně jako v teozofii a antroposofii, nejnověji pak v ne rafinovanějším ďábově převleku do roucha Vodnářova pseudoekumenismu, který směřuje nikoliv ke sjednocení křesťanů, ale k rozpuštění křesťanství v bezbřehé směsici prapůvodního i novodobého pohanství, spiritismu, panteizmu a materialismu, ve které nachází své místo i vzdávání božské pocty samotnému satanovi.

Z došlých dopisů

Vážení přátelé!

Reaguji na článek „Kruhová obrana“. Sice pozdě, ale musím vám napsat, neboť také bydlím v Čechách a dalo by se říci blízko Prahy, v kraji, kde na vesnici chodí v neděli do kostela pár starších lidí. Přesto odeírám „ten jakýsi nezdravý moravský časopis Světlo“ a hledám v něm to, co postrádám v jiných katolických novinách a časopisech. To je „třeba ta mariánská úcta, návrat k tomu cyrilometodějskému, zabývání se detailně papežskými dokumenty, atd.“. Prosím, nenechte se odradit od vydávání časopisu a hlavně zachovejte dosavadní směr. Je to opravdu světlo pro Čechy, pro

Moravu, pro Slovensko a možná i dále. Mnoho nekalých skutků se děje za tmy, a světlo-Světlo je zde proto nevitáné. Ujišťuji vás, že i v Čechách jsou lidé, kteří potřebují vroucnost, křesťanskou opravdovost, kteří žijí všedním životem nenápadně, modlí se a postí se, skryti v Srdci Ježíšově a Mariině, mající mír, pokoj a radost v duši, a to v každé situaci. Jestliže katolík, jaksi z výšin své pýchy, odstřeľuje základní prvky katolické víry, jako je Panna Maria, Sv. otec, nebo i náboženská vroucnost a horlivost, pak už není katolík. *Kdo není se mnou, je proti mně. Po ovoci je poznáte...*

L. Č., Lochovice

Marii, Matce veškeré přímlyvy v Bozkově

*Jen v brokátch a zlatě oděnou
tě vidí naše mnohomluvné prosby,
jak vládneš moři, vládneš anděly
a za podnož své paty vesmír máš,
jak slunce sterá krouží ti kol čela
a varhany všech nádher k tobě hřmějí,
ó Maria.*

*A zatím šat tvůj... šat tvůj samý cár,
zkrvavělými prsty sešívány,
šat žebračky, jež z věků do věků
od domu k domu hnána bez přístřeší
hledá svůj kout, kde život dala by,
zrozena z lásky, Lásce nestvořené,
ó Maria!*

*Ach, naše prahy stokrát prokleté,
že nepřekročila jich noha svatá,
ach, naše oči stokrát oblouzené,
že v Žebračce jsme Matku nepoznali,
ach, naše srdce obezděná stokrát
kornatou bídou, pláčem kamenitým,
ó Maria!*

*A přec, a přec! Vteřina prozření,
kdy tvář, již není tváře podobné,
k nám naslouchá – ó naslouchačko
věrná!*

*Jak náhle němý je náš všechen křik!
A ticho, ticho po všem zbořeníšti –
jen ty je znáš, jež stojíš pod křížem,
ó Maria.*

*Tu za tebou my, kdo tě odíváme
brokáty, zlatem, práchnivinou slov,
zásliby svými, vratkým přísaháním,
za tebou my, kdo tebe rozdlíráme
slovy i činy spuštěností své,
my mající s dlaněma prázdnýma,
ó Maria,*

*za tebou, trpělivou poutnicí,
již domova jsme dopřít nemohli,
putujem vždycky, když se připozdívá.*

*A obnažení ze svých domovů
hledáme Dům, tam kde tvá suknice,
kamením dějin otřepená strašně,
ó Maria,*

*uprostřed hor a oblak větrných,
uprostřed chudoby, jež křídla má,
se prostřela jak smírný koberec
pod všemi kříži, kde ti bylo stát...
nic nežádáme, neslibujem nic,
jen koktáme, jen v srdci šeptáme:
ó Maria!*

Václav Renč

Zapomenutá kaplička a zničené kříže

V překrásném údolí Maria Talhov, v obci Melč, pod osadou Filipovice, stojí kaplička s obrazem Neposkvěšeného Srdce Panny Marie. Na cedulce je napsáno: „Místo, kde stojí kaplička, je velmi staré, asi tak, jako tyto dvě lípy. Byla postavena na poděkování Panně Marii za uzdravení dítěte.“

Proto: „Nenič mě,“ říká kaplička, „a vypros si také uzdravení.“

Kaplička zničená není. Ale tři kříže, které stávaly v její blízkosti, ano. Dva vyvrácené, prostřední sťatý leží na zemi a ten jako by říkal: „Človče, proč jsi mi to učinil? Ukazoval jsem ti směr tvé cesty, abys nebloudil, ale šťastně došel k cíli pozemské cesty života.“

Tady se každý zastavil, osvěžil pramenitou vodou a pokračoval dál v cestě za svou prací. Kolik zde lidí prošlo za ta staletí: chodec cestou lesem, věřící z Filipovic do Radkova na bohoslužby, a někdy vezli na voze i své drahé zesnulé, to ví jen ta kaplička a ty dvě staré lípy.

Kříž je památkem největší lásky, která kdy hořela, je oltářem oběti, je středem světa a lidstva. Ano, bude-li člověk odstraňovat kříže, symboly božské lásky, pocítí, a již tomu tak v dnešní době je, na vlastní kůži jiné kříže, ale ty nepovedou ke spáse,

ale jen k lidské bezradnosti, zoufalství a někdy i smrti.

Kaplička i kříže byly postaveny z vděčnosti a nebylo by dobré naprosto na to zapomenout. Proto jsme se rozhodli ve farní radě v Melči kříž – symbol a znamení naší víry a naděje – opět opravit v tomto chrámě Boží přírody. Slavnost svěcení křížů, spojená se mší svatou, proběhne 14. září 1996 v 10.30 hodin, za účasti ostravského biskupa Mons. Františka Lobkowicze.

Přijď i Ty, bratře a sestro, na naši malou slavnost do malé pohraniční obce vyjádřit tak svou víru ukřižovanému Kristu a upřímnou lásku k jeho Matce. Po mši svaté odpoledne ve 14.00 hod. projdeme modlitbou nově postavenou a vysvěcenou křížovou cestu.

Na místo konání obřadu je možné se dostat z osady Filipovice, obce Melč či Radkova asi za 20 minut pěšky. Starší a postižení mohou přijet přímo na místo z Melče.

Z došlých dopisů

Vážený pane doktore,

velmi Vám děkuji za všechny články postupně zveřejňované ve Světle v souvislosti s tématem „Kruhová obrana“ a plně s Vámi souhlasím!

...Myslím, že je čas zamyslet se nad tím, proč Pán Ježíš adresoval slova blahoslavenství: „Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou za úděl zemi...“ (Mt 5,5); „Blahoslavení budete, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyobcují a potupí a kvůli Synu člověka vás připraví o dobré jméno. Radujte se v ten den...“ (Lk 6,23) – právě lidem prostým, upřímného a laskavého srdce.

Pohyboval se totiž často mezi intelektuály své doby, mezi vzdělanými saduceji a farizeji a nahlédl až na dno jejich mnohdy formální víry a pýchy. Věrnost, skrom-

nost, tichost, čistotu, chudobu... nadřadil sebevědomé pýše, významnému občanskému postavení i bohatství.

Přes veškeré jeho úsilí se zdá, že jsou i mezi katolíky intelektuálové, jejichž „EGO“ vyrostlo tak vysoko, že na něj již nejsou schopni sami dohlédnout. Problém je vážný a je opravdu velká škoda, že mu naše církevní autority nevěnují pozornost. Vliv médií a tisku je nesmírný. Nejde o požadavek cenzury, ale o důsledné, bezprostřední uvádění všech názorů na pravou míru zodpovědnými osobami opravdové víry bez snahy zalíbit se nevěřícím. Neponechávejme věřící napospas pochybeným módním úletům některých vzdělanců.

Ještě jednou za vše děkuje a srdečně zdraví celou redakci

B. H., Ostrava

Žijeme v nové době

V poslední době převzala Mirjana, matka dvou dětí, aktivnější roli vzhledem k poutníkům. Denně přijímá ve svém domově poutníky a pokouší se zprostředkovat hledajícím své zkušenosti a poselství Matky Boží. V lednu byla Mirjana společně s paterem Slavkem na misijní cestě v Africe. Pro čtenáře „Maria heute“ poskytla Mirjana na počátku února 1996 následující rozhovor:

Mirjano, když se ti Gospa poprvé zjevila, bylo ti šestnáct let. Od té doby již uplynulo 15 let. Jaký význam měly tyto roky pro tvůj duchovní rozvoj?

Kdo prožil s Gospou 15 let a nechal se od ní vést, ten musí duchovně růst. Kdo jednou poznal její mateřskou lásku a dobrotu, nemůže již pokračovat v předchozím životě, cítí se nucen k obrácení. Gospa jednou řekla, že nás chce odevzdat svému Synu jako vázanou kyticí. Nesvědčí to o nekonečné mateřské lásce a také o tom, jak velice nás Bůh miluje? Posílá nám už tolik let svou Matku, aby nás mohla vyučovat, zachraňovat a v důsledku k Němu dovedla. Jako mladé děvče jsem si představovala Boží Matku v nebi. Modlila jsem se k ní a věřila jsem v ni, ale že ji budu jednou vidět na vlastní oči a mluvit s ní, o tom jsem se vůbec neodvažovala snít. Když se to stalo, nezbylo mi nic jiného, než se obrátit a zasvětit se jí.

V církvi se velmi často mluví o obrácení. Pro jednoduchého věřícího je však velmi těžké takové obrácení uskutečnit, ani i vůbec pochopit, co se tím v zásadě míní.

Obrácení neznamena nic jiného, než Bohu a Gospě vyhradit ve svém srdci první místo. Rodina, bližní a záležitosti života směřjí být vždy až na druhém místě. Jednou, když kostel v Medjugorje byl plný modlících se lidí, ptali jsme se Gopsy, zda ji to naplňuje radostí. Gospa odpověděla: „Kolik prstů máte na ruce, tolik lidí se zde skutečně modlí celým srdcem.“ Obrácení zname-

ná tedy Bohu a Gospě věnovat celou svou lásku a své srdce a vše ostatní klást až na druhé místo.

Mnoho lidí se modlí růženec. Odhlédneme-li od faktu, že se často vůbec nemohou na to správně soustředit, prožívají tuto modlitbu jako memorování slov, které v jejich životě nenachází odezvu.

Gospa řekla jednou, že růžencová modlitba je neúčinnější pro rodiny, neboť je sjednocuje jako žádná jiná modlitba. Řadí-li se však věta za větou bez niternosti, taková modlitba je málo účinná. I růženec je rozhovor s Bohem, inspirovaný přáním Bohu stále dosvědčovat svou lásku. Když si mi někdo stěžuje, že má problémy s modlitbou, ještě vůbec nepochopil lásku Gopsy a neotevřel jí své srdce. Kdo ji však miluje z celého srdce, nebude jistě považovat modlitbu růžence za vršení stále stejných slov. My přece také dokazujeme milovanému člověku vždy znovu naši lásku. Děláme to z vnitřního nutkání, a ačkoli vlastně říkáme stále totéž, přece to nepočítujeme jako monotónní.

Gospa řekla, že Ježíš se podruhé v jeslích nenarodí, ale musí být znovuzrozen v našich srdcích. Jaký krok musíme udělat, aby se to také uskutečnilo?

Musíme Ježíši naše srdce otevřít a v něm Jemu vyhradit první místo. Když se to tak bude dít, uvidíme vše kolem nás v jiném světle a náhle připustíme, že Ježíš vede každý z našich kroků.

Mirjano, máš dvě děti. Jakým způsobem se snažíš přiblížit jim Boha?

Gospa vždy znovu zdůrazňuje, že svým životem musíme dávat příklad. Usiluji se učinit svým dětem pochopitelným, jak je důležitá modlitba a mše svatá. Mé děti si uvědomují, že Bůh a Gospa jsou v mém srdci na prvním místě. Všichni rodiče mají velkou zodpovědnost, protože se přece ví, že děti ve všem napodobují dospělé. Dospělí tak nastavují výhybky pro pozdější život svých dětí.

Nikoli všechny děti prožívají takové šťastné dětství jako děti tvoje. Mnoho jich žije v rozpadlých rodinách anebo jsou již sirotky po rozvodu. Jeden kněz vyprávěl, že byl ve vězení pro mladistvost. Na jeho otázku, zda by pro ně nebylo mnohem lákavější být nyní doma, většina reagovala jen řehotem. Co má na mysli, ptali se. Oni přece neměli ani přístřeší. Mluví Matka Boží o podobných záležitostech? Věříš ty tomu, že modlitby mohou i zde něco způsobit?

Ano, zcela určitě! Gospa nás, vidoucí, pověřila zvláštními úlohami. Jsme však jen jejími nástroji. Přes Ivanku se pokouší uzdravovat rodiny a sjednocovat je. Ivanka se tedy modlí obzvlášť za rodiny. To přirozeně neznamená, že se nemáme modlit také za uzdravení rodin. Můj úkol je především modlit se za ty, kteří ještě zkušenost Boží lásky neprožili. Gospa má jistě pro to důvody, proč každému z nás přidělila ten či onen úkol.

V poselství z 25. prosince 1995 mluví Matka Boží o tom, že žijeme v „nové době“. Mohla bys nám to podrobněji vysvětlit?

My dnes žijeme v nové době, ve které se musíme rozhodnout. Víc vám k tomu žel nemohu říci. Kdo se však modlí a přemýšlí o jejich výroci, ten velice brzy pochopí, co je tím řečeno. Bylo by velmi jednoduché nadále se stavět nevědomými a honit se za výmluvami. Kdo se modlí a přemýšlí o tom, co Gospa říká, ten si uvědomí, co tím chtěla říci.

Mirjana

Ty nyní žiješ v Medjugorje a hovoříš s poutníky. Jaký je jejich zájem opravdu o modlitbu a poselství?

Žiji nyní již sedmý rok v Medjugorje a každé ráno ke mně přicházejí poutníci z celého světa. Pozoruji, že mnozí jsou pohotová otevřít své srdce poselstvím a uskutečnit je v životě. Věřím také tomu, že mnozí, kteří přicházejí sem do Medjugorje, jsou Gospou k tomu voláni. Žijeme v nové době, době rozhodnutí, která vyžaduje i nové formy apoštolátu. Člověk se stává apoštolem, když vlastním příkladem dává dalším lásku Matky Boží, a je-li to možné, zakládá nové skupiny modlitby. Může být jistě obšťastňující ve veškeré skrytosti jedině Bohu se klanět, ale je mnohem krásnější modlit se společně s bratry a sestrami. Říkám to z vlastní zkušenosti, protože patřím do skupiny, která se modlí za manželské páry. Setkáváme se jednou týdně, pochopitelně bez našich dětí, abychom se společně modlili. Rozpomínám se, že zpočátku zde existovalo váhavé tápání v modlitbě, dnes jsme však naprosto sjednocené společenství, které duchovně roste a stále šíří její svá srdce otevírá Bohu.

(Citováno z „Medjugorje“, Postfach 18, A-1153 WIEN)

Boží čas

1. Dnešní svět

V dnešní církvi jsme svědky obnovného hnutí, které je patrné především v jednotlivých skupinách: modlitebních společenstvích, znovuobjevování pravých křesťanských hodnot, odhalování Písma svatého, obnovena zbožnost v úctě k Duchu svatému a k Panně Marii, návrat k růženci...

Když se však díváme na svět a na církev jako celek, musíme konstatovat narůstající úpadek a skutečný triumf Zlého, jak byl oznámen ve Zjevení sv. Jana (Zj 12).

Svět boží své vlastní základy: zapomíná na Boha, pohrdá jím, bojuje proti němu, chtěl by jej definitivně sesadit z trůnu. Přes všechno hlásání bratrství a míru se množí války, revoluce a konflikty. Dominuje pýcha a individuální i kolektivní egoismus.

Církev je rozrušována zmatky: popírají se a zpochybňují základní pravdy, profanuje se Nejsvětější oběť a svátosti, mizí kázeň na všech úrovních, uvnitř církve dochází ke štěpení a zvenci k pronásledování, které se stalo i vnitřní záležitostí tam, kde se pronásledují a diskriminují ti, kteří usilují o obnovu v duchu věrnosti evangeliu a církvi.

2. Poslední papežové

upozorňují s naléhavostí a rozhodností, že je nutné, aby se svět obrátil k Pánu, a že je třeba v církvi přestat s procesem vlastního sebezničení, vrátit se k pravým pravdám víry, místo aby se holdovalo falešnému pokroku, který není v podstatě ničím jiným než sabotáží pravé víry pod praporem tzv. nezbytnosti politické nebo sociální akce.

3. Boží slovo nás varuje:

Hle přichází ten den jako hořící pec; a všichni opovázlivci, i všichni, kdo páchají svévolností, se stanou strážníkem. A ten přicházející den je sežehne,

praví Hospodin zástupů; nezůstane po nich kořen ani větev.

Ale vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích. Vyběhnete a budete poskakovat radostí (Mal 3, 19–20).

4. Boží čas

Boží čas je vždy dobou lásky a smilování. My lidé máme stále na spěch. Počítáme dny a hodiny a chtěli bychom, aby se naše plány ihned uskutečnily.

Bůh a Maria neměří čas jako my. Bůh čeká, vyčkává, ukazuje nám svou trpělivost v naději, že se obrátíme k dobru a On bude moci postavit náš život a svět do svého světla. V naší době, která dosáhla nikdy nevidané zchátralosti, tu zmnohonásobuje své volání. Chce více než kdykoliv předtím odhalit divy svého milosrdenství. I apokalyptické rány, které přijdou na svět, ať už je nazveme trestem anebo očistou, je třeba chápat z Boží strany jako poslední výzvu a jasný důkaz a vrchol jeho milosrdenství.

5. Očista

a) Bůh ve své nekonečné lásce se nemůže rezignovaně smířit s tím, že lidé, jeho tvorové, hromadně spějí k zatracení a že si lidstvo chystá záhubu. *Nechci smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a žil.*

b) Kolik výzev, kolik varování, která jsou stále zřetelnější a stále naléhavější, nám Bůh již adresoval! Tlumochi nám je církev, papežové, svatí a omilostněné duše. Především ale sám Ježíš a Panna Maria se k nám obracejí. Od doby, kdy Panna Maria

v r. 1830 se zjevila v Paříži v ulici Du Bac, popisuje nám ustavičně stále s větší přesností strašlivá utrpení, která nás čekají, jestliže se neobrátime. Tato utrpení stojí bezprostředně přede dveřmi. Ale lidé si dále zacpávají uši a zavírají oči před světlem.

c) Boží chování a chování Panny Marie je vedeno touhou po záchraně lidí. S poslední výzvou k obrácení připouští Bůh utrpení (války, konflikty, nouzi) nebo přírodní katastrofy (záplavy, zemětřesení, hlad a nouzi). Očekává, že člověk se v nouzi a strachu obrátí k Němu, který je jedinou naší spásou.

d) Nedělejme si žádná iluze! Již jsme vtaženi do těchto událostí, ale ony se stanou nesrovnatelně intenzivnější. Nabízejí lidstvu záchranu. Pro některé to bude příležitost znovu se obrátit, pro jiné příležitost k nápravě a záchraně světa.

6. Obnova

a) Bůh si přeje tuto obnovu. Zahájil ji II. vatikánský koncil a stanovil její hlavní směry. Pavel VI. nasadil všechny své síly, aby tuto obnovu uvedl ve skutek, a to navzdory četným nepředloženým a partyzánským interpretacím. Jan Pavel I. se rozhodl v tomto úkolu pokračovat s dobrotou i rozhodností. A my víme, s jakou vytrvalostí chce této obnově napomáhat a jak bojuje Jan Pavel II. proti tak četným zneužitím a zmatkům, aby přivedl zanedbávané nebo zapomenuté pravdy opět k platnosti.

b) Tato obnova se může uskutečnit jen vytrvalou věrností k podstatným pravdám

„Ted' už máme všechno, abychom byli šťastni...“

a hodnotám víry. Zvláště důležité jsou tři prvky, které Don Bosko nazývá třemi sloupy. Jsou to **Eucharistie** (neochvějná víra v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii, její obětní cena a význam jako zdroje milostí), dále je to **Matka Boží Panna Maria** a konečně **papež**, jakožto skála, na které postavil Kristus svou církev (k tomu patří přijímání jeho učení a nauky církve). Tato obnova vyžaduje, aby Boží příkázání a svátosti nabyly opět své nejvlastnější původní hodnoty.

7. Dílo Neposkvrněného Srdce Panny Marie

To pak bude obnova: Starý zákon (slova, která Církev vztahuje na Marii) nám dává pochopit, ale také evangelium nám ukazuje místo, které Maria zaujímá v nejzávažnějších bodech plánu spásy. Hovoří o tom Zjevení sv. Jana (kap. 12). Celá série zjevení Matky Boží poukazuje na to stále zřetelněji. Fatima řekla s neotřesitelnou jasností:

Bůh si přeje, aby se šířila úcta k mému Neposkvrněnému Srdci. Mariánské kněžské hnutí bylo zvoleno Bohem a Pannou Marií, aby napomáhalo uskutečnění obnovy jako triumfu Neposkvrněného Mariina Srdce.

8. Přiblížilo se nejkrásnější jaro lidských dějin

Bude to zářivá manifestace dobroty a milosrdenství našeho Boha. Již brzy bude Neposkvrněné Srdce Panny Marie triumfovat na celém světě a skrze toto Srdce bude nastolena vláda Ježíše Krista nade všemi národy. Na celé zemi bude nastolena říše spravedlnosti a lásky, světla a pokoje.

9. Co dělat?

a) **Být připraven** hlásat a dosvědčovat pravdu evangelia až k prolití vlastní krve.

b) **Zasvětit se** Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, neboť o to nás ustavičně a naléhavě prosí Matka Boží i Jan Pavel II.: všechno jí odevzdat a zcela se jí svěřit. Naše modlitby a naše utrpení mají nesmírnou cenu, náš ubohý život může přispět ke spáse světa, jestliže jej přijme a Bohu odevzdá Panna Maria.

b) **Být neochvějně věrný**

d) **Mít naději, důvěru, pokoj a radost.** Jsme v Božích rukou a Bůh nás chce zachránit; jsme v rukou naší milované Matky, která nad námi bdí a vede všechno k nejlepšímu konci.

10. Nechte vrabce štěbetat

Kdo před těmito perspektivami jen pokrčí ramenem, bude muset záhy poznat svůj omyl. Je nezbytný pravý **optimismus**: optimismus, že nám zlo nemůže ublížit, jestliže vlastníme bezpečné prostředky ke spáse. *Jen v obrácení a ztišení bude vaše spása, jen v klidu a v důvěře vaše vítězství* (Iz 30, 15).
Přeložil – IŠ –

Je to normální?

Zastavil jsem se u kiosku s novinami a zeptal jsem se prodavačky, zda jí nevadí veřejně vystavovat odhalené ženy zobrazené na časopisech. Odpověděla, že je to normální, a ať se podívám na televizi, že tam už odpoledne v pořadech pro děti a mládež je možno vidět daleko horší věci. V tom jistě měla pravdu.

Jel jsem v autobuse z práce domů. Na přepážce, která odděluje řidiče, byl vyvěšen plakát s do půl pasu odhalenou mladou dívkou. Na moji námitku řidič argumentoval, že se mu to líbí, já jsem zase tvrdil, že se mi to nelíbí (nemyslím tím dívku na plakátu, která byla určitě krásná), ale to nestoudné odhalování a vystavování na veřejných místech. Při dalších jízdách stejným autobusem jsem se pokoušel řidiče přemluvit, aby tento plakát sundal. Přesvědčoval jsem ho, že přece vozí děti do školy, že se to nehodí atd., ale nic nepomáhalo. Nakonec jsem byl nucen zatelefonovat na ČSAD, kde našťástí měli s mými výhradami porozumění a náprava byla zjednána ještě ve stejný den.

Vstoupil jsem do prodejny s elektronikou na náměstí jednoho okresního města. Mezi jiným zbožím byla vystaveny i videokazety, na jejichž přední straně byly fotografie žen, které nabízely své vnady odhalením těch nejintimnějších míst. Před stojanem s videokazetami pobíhala skupinka kluků ve věku 10 – 12 let a prohlížela si tyto nestydaté kazety s těžko popsateľnou reakcí. Zeptal jsem se prodavače, zda je to normální, odpověděl mi slovy, které na tomto místě nemohu citovat. Vedle stojící starší muž se ženou se přidali, avšak ne na mou stranu. Upozornili mě, že ať se podívám na televizi, co tam ukazují. Paní nebo slečna prodavačka namítla, že když muž zmlátí ženu, že tím se nikdo nezabývá a že to je špatné. Nevím, proč ji zrovna napadla tato myšlenka ve spojitosti s mou inter-

venčí, avšak zde by se dalo namítnout, že když se ženy prezentují takovýmto způsobem, tak si rozhodně účtu a zdvořilý přístup nezaslouží. Do již veřejné diskuse se přidal pán ve středních letech s názorem, že když se kluci podívají, tak se jim nic nestane, že to nic takového není. Na toto jsem namítnul, že kdyby na těchto kazetách viděl například svou dceru, zda by mu to také nevadilo, odpověděl, že ne. Toto jsem už nevydržel a reagoval na to slovy – tak to jste určitě skvělý otec.

Tento den a pak ještě dvakrát jsem si žádal vedoucího prodejny, abych s ním vzniklou situaci projednal, zda by nebylo možné zmíněné kazety veřejně nevystavovat. Pan vedoucí stále nebyl přítomen, situace se nezlepšila, a tak jsem šel na Městský úřad ode dveří ke dveřím, ale nikde jsem nepochodil. Nakonec mi tam poradili, abych napsal stížnost na Okresní živnostenský úřad, což jsem také učinil, a dokonce jsem obdržel za nějaký čas odpověď, avšak na úplně jiné téma a bez jakéhokoliv výsledku. Došel jsem k přesvědčení, že se morálkou v našem městě nikdo nezabývá. I komunistická morálka,

jakkoliv byla zvrácená, takovéto zvrhlosti nepřipouštěla.

Všude, kde o těchto věcech hovořím, si připadám, že lidé na mě hledí jako že nejdu s dobou, ale cožpak toto už na světě nebylo? Co Sodoma a Gomora, starý Řím, adamité – naháči (Jan Žižka se s nimi vypořádal svérázným způsobem – všechny je pobil). Vždy, když byl zaznamenán úpadek morálky, přišly následně pohromy, na což by měli upozorňovat nejen věřící, ale i historikové a lidé, kteří nesou zodpovědnost za jim svěřenou společnost, její vývoj a růst. Pokud v této oblasti nebude zaznamenána výrazná změna, lepších časů se nedočkáme. Dalo by se říci, že lidé s morálními zásadami, kteří je také ve svém životě dodržují, jsou považováni za nenormální. Je to normální?

Kdo by měl lidem, kteří kazí morálku a tím přivádějí neštěstí na sebe i na nás, pomoci? Katoličtí kněží jsou přetíženi svými povinnostmi, většina ostatních duchovních přistupuje k těmto záležitostem ohleduplně, a tím nevhodně. Ano. Je to na nás, věřících křesťanech. Nepřecházejme kolem těchto nepřístojností lhostejně. Mlčení znamená souhlas. Já osobně si v prodejně, kde jsou vystavovány nevhodné obrázky, nic nekoupím.

Modleme se alespoň za ty, kteří toto zlo šíří, a za všechny, aby mu nepodléhali.

M. A. J. S.

Církevní aktuality

□ Kongres proti sexuálnímu zneužívání dětí

Ve Stockholmu začal 27. srpna 1. světový kongres proti komerčnímu sexuálnímu zneužívání dětí, který organizuje UNICEF a účastní se ho kromě politiků i řada zástupců nevládních organizací. Zvláštní význam dostal kongres odhalením

zneužívání dětí v belgii. Ve Stockholmu jde především o řešení toho, že se v mimoevropských zemích – především na Dálném Východě a v Brazílii – rozšířil obchod s dětmi, jejich sexuální vykořisťování a dětská pornografie, a jaká opatření přijmout proti těmto jevům. **ČBK**

Dopis nemocným –

září 1996

Drazí nemocní,

už je opět září, pomalu se blíží podzim se svým smutkem a melancholií. Dobře to vystihuje jedna francouzská báseň, když říká – „Pláče to v srdci mém, tak jako prší nad městem...“ Možná že i Vám se chce někdy plakat, ale není tu nikoho, kdo by jemně setřel Vaše slzy, tiše hladil Vaše ruce a šeptal slova útěchy. Nebo i mlčel, ale objímal Vás svým láskyplným pohledem. A tak polykáte slzy a stahujete se ještě víc do své samoty a opuštěnosti. Zdá se Vám to nejlepším a snad i jediným východiskem. V některých chvílích to možná děláme každý, ale nedělejte to příliš často. Všechno by se jen zhoršilo.

Poradím Vám něco mnohem lepšího. Pohledte na kříž, vzpomeňte na Pannu Marii. Je snad větší bolest, než byla tato?! Jistě není náhodou, že po 14. září, kdy slavíme Povýšení sv. kříže, následuje svátek Bolestné Panny Marie. Pán Ježíš přibitý na

kříži a Panna Maria stojící pod křížem patří k sobě. Veliká láska a veliká bolest vždycky patří k sobě. Ba, dá se říci, že čím větší láska, tím více srdce krvácí. Jak dobře to jistě znáte! Tu bolest, když právě ti nejdražší, za které byste dali život a pro které Vám nebylo nic příliš těžkým, se od Vás vzdálili. Už nemají pro Vás čas, nemají Vám co říci, už pro ně nemůžete nic udělat. Jejich chlad a nevděk Vás bolí víc než všechno tělesné utrpení.

A právě tehdy se dlouze zadívejte na kříž a nechte, ať k Vám promlouvá. Zapomeňte na chvíli na sebe a dívejte se na ukřižovaného Spasitele a jeho Matku. Uvidíte nesmírnou bolest, ale ještě větší lásku! Vždyť jen z lásky k Bohu Otci a k nám ubohým přijal Kristus kříž, aby zachránil svět. A jen z lásky k Bohu řekla Maria své „Ano“ a šla se svým Synem až na Golgotu, něžná, milující, bolestná, ale vždy ochotná splnit každé jeho přání.

Velice krásně líčí setkání Pána Ježíše se svou Matkou na křížové cestě Jozef Porubčan, SJ ve své knížce „S Ježíšem Kristem křížovou cestou i cestou slávy“. Píše tam: „Něžnost, krása, čistota, láska... Všechno hluboko ponořené do oceánu bolesti. Mlčí Matka-žena, mlčí Syn-Bůh. Jen se setkali. Teď má láska jméno bolesti! A to pochopí jen srdce. – Jen tak mlčky bych chtěl pochopit a procítit, že i moje láska může nést jméno – *bolest!*“

A když má Maria svého mrtvého Syna opět v náručí, říká autor: „...V této chvíli už ani nevíš, kde začíná světlo a končí tma, kde se od sebe odděluje život a smrt. Všechno se už stalo součástí lásky. Nepochopitelné, obrovské a těžké, větší než lidské myšlení. – Ach, Maria, Ty největší a nejmoudřejší z lidí, ve chvílích tmy a prázdnoty nauč mě pochopit i to, co nechápe mysl.“ Moji drazí, cítíte, jak tu láska převyšuje, jak vítězí? Není tu ani stín zatrpklosti, výčitek, tím méně zoufalství či beznaděje. Jen a jen sama láska! A ta vždy s sebou přináší

odpuštění, pokoj a mír. Věřte, budeme-li často takto hledět na kříž, i my se naučíme prosit s Pánem – odpusť jim, neboť nevědí, co činí: pochopíme, že bez Krista a jeho kříže na tomto světě vůbec nic nepůjde: že bez Ježíše a jeho kříže by byl člověk zde na zemi mrazivě, bolestně, zoufale sám. A budeme se slzami v očích prosit, aby „moje láska nikdy nebyla menší než moje bolest“ a vroucně děkovat Pánu, že „i moje láska může nést jméno bolesti“.

„Odsouzený bere kříž a odchází na popravě. Bere můj – náš kříž! Nu, bez toho kříže bychom se obešli, ať si jde...“

Ale, můj Bože, vždyť s ním odchází i láska. A bez lásky se tu všechno obrací na bolest, na tmu, na zoufalství!

Ach, neodcházej, můj Bože, zůstaň, byť i s křížem, zůstaň mezi námi – Lásko!

Bez Tebe tento Tvůj lidský rod nemůže existovat.

Zůstaň – byť i s křížem, ale zůstaň – Lásko!“

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Baldouin z Canterbury (+ 1190)

Rozlišování duchů

Bůh zná myšlenky i pohnutky našeho srdce (Žid 4,12). Bez jakýchkoli pochybností poznává je pro sebe všechny, ale pro nás jen ty, které nám v milosti rozlišování duchů dává proniknout, abychom poznali, jaké vlastně jsou.

Duch, který je v člověku, nepoznává celost toho, co vše v člověku je (Jan 2,25), a své myšlenky, které s přivolením nebo bez přivolení přechovává, **neposuzuje vždy správně**. Co má duchovně před očima, neprohlédá až na dno hloubky, protože světlo jeho očí je zakalené.

Často totiž lidskému duchu vnuká jeho vlastní smýšlení, jiný člověk nebo pokušitel pod rouškou zbožnosti něco, co před očima Boha naprosto nezaslouží chválu ctnosti. Existují totiž jevy, které jsou podobné i pravé ctnosti i zlému. Vysmívají se domnělé schopnosti vidění srdce a otupují ostrost ducha jistým kejkřívstvím, takže na **nějakých projevech, které vůbec nejsou dobré, někdy spočívá zdání dobra – a právě tak zdání zla na jevech, které jsou dobré**. To patří k naší ubohosti a nevědomosti. Proto se musíme velice držet zpět a mít bázeň před Bohem.

Svaté Písmo praví „někomu se cesta zdá správná, ale na konci je to cesta ku smrti (Přísloví 16,25)“. Před tímto nebezpečím nás varuje svatý Jan: „**zkoumejte duchy, zda jsou z Boha**“ (1 Jan 4,1).

Kdo však může zkoumat, zda duchové jsou z Boha, když mu Bůh dar rozlišování nepropůjčil (1 Kor 12,10), aby mohl správně a důsledně posuzovat duchovní myšlenky, nárazy citů, své pravé úmysly? Rozlišování duchů je totiž matka všech ctností. Každý z nás tento dar potřebuje, aby uspořádal svůj vlastní život, vedl druhý nebo se **vůbec** mohl polepšit.

Správné je takové myšlení, které sleduje Boží pokyny,

zbožný je úmysl, který se čistě směřuje na Boha. Pak bude tělo celého našeho života a každý z našich skutků světlý, protože **oko bylo světlé** (Mt 6,22). Čistě oko je tenkrát čisté, když správným uvažováním vidí, co je třeba učinit, a ve zbožném úmyslu učiní prostým způsobem to, co nesmí být vykonáno rozpolceným srdcem. Správné myšlení vylučuje blud a omyl, zbožný úmysl pak znemožňuje podlost. To je pak pravý dar rozlišování duchů a jeho užívání: soulad správného myšlení a očišťovaného úmyslu.

Veškeré jednání se musí podřídit světlu daru rozlišování duchů, současně v Bohu a **před Bohem**.

Katolíci v Asii

Statistika dokládá, že Asie představuje skutečnou misijní výzvu pro církev třetího tisíciletí. Vždyť asijský kontinent má 3 miliardy 354 miliony obyvatel, tedy dva ze tří lidí této planety jsou Asiáté.

Katolických křesťanů je zhruba 95 milionů a představují jen asi 2,8 procenta asijské populace. Z toho 50 milionů pochází z převážně křesťanských Filipín, 15 milionů žije v Indii, 5,5 milionu jsou Vietnamci a dalších 5 milionů katolíků pochází z Jižní Koreje. Katolíci jsou tedy v Asii rozhodně menšinovou skupinou a navíc jejich přítomnost se soustřeďuje v nemnoha zemích. Jinde katolíci nepředstavují ani jedno procento celkové populace, například v Mongolsku 0,1 procenta, v Ázerbajdžánu 0,07 procenta, v Bhútánu 0,03 procenta, v Nepálu 0,02 procenta, v Kambodži 0,19 procenta, v Japonsku 0,35 procenta. Kromě toho je třeba připomenout, že neexistují statistické údaje odrážející současnou situaci katolíků v Číně.

V Asii je aktuálně 591 církevních obvodů: 418 jich spadá do kompetence Kongregace pro evangelizaci, 102 jich má na starosti Kongregace pro východní církve, 71 z nich spadá pod Kongregaci pro biskupy, kterých je nyní v Asii 592. Pastoračních center jako farnost, misijní stanice, kaple je v současnosti 60 445. Farností je 17 134, misijních stanic je 33 338. Diecézních presbyterů je 22 102 a k nim je třeba připočítat dalších 15 787 řeholních presbyterů, 104 trvalé jáhny a 89 717 katechetů.

Pokud jde o řeholní život, tak 6 800 řeholních presbyterů působí v Indii, 2 190 na Filipínách, 1 683 v Indonésii, 1 355 v Japonsku. Bratři se sliby je 7 323, 2 798 jich žije v Indii, 1 106 v Indonésii, 774 na Filipínách. Řeholních sester je

120 972, z toho 70 974 jich působí v Indii, 9 318 na Filipínách, 6 804 v Japonsku, 6 711 v Jižní Koreji.

K úplnějšímu statistickému obrazu, který byl publikován roku 1993 v *Annuario statisticum ecclesiae* patří bezesporu i školní zařízení, spravovaná katolickou církví. Jedná se celkově o 8 621 mateřských škol, 13 216 základních škol, 7 681 vyšších školních zařízení. Více než 320 000 studentů navštěvuje katolické univerzity. Nejvíce z nich studuje na Filipínách – 91 276, v Indii 69 220, v Indonésii 50 495, v Japonsku 40 055.

Katolická církev v Asii spravuje také 17 337 rozličných zdravotních zařízení, z toho je 1 156 nemocnic, 3 063 zdravotních středisek, 417 zařízení pro ošetřování malomocných, 1 026 středisek péče o přestárlé a invalidní, 2 343 útulků pro děti bez rodičů, 1 847 center pro asistenci nově narozených, 950 manželských poraden, do tohoto počtu je třeba zahrnout i 2 065 společenství, která se zaměřují jak na léčbu a znovuzařazení drogově závislých do společnosti, tak na péči o utečence, bezdomovce a sociálně slabé.

Je tedy vidět, že menšinová asijská katolická církev je velmi vitální a evangelizaci spojuje s opravdovým úsilím o humanizaci světa. Takové svědectví bez mnoha zbytečných slov zřetelně hlásá Krista a odhaluje před tvář tohoto světa pravou podstatu křesťanství a povahu Kristovy církve.

*ThDr. Ctírad Václav
Pospíšil, Ofm*

Medjugorje 15. 8. 1996

Pochválen buď Ježíši!

Jeden velký světec zesnul v Širokim Brijegu. Pater Zdenko Galić. Téměř „víc františkán než sv. František“ – vedl velmi asketický život: spal na prkně, postil se léta o chlebu a vodě... Moc jeho modlitby byla známa v celé Hercegovině a bylo tu i mnoho zázraků.

Například jednou k němu přivedli ženu, silnou alkoholičku. Modlí se nad ní a požehná jí; bez okolků, drsným a nesmlouvavým tónem (jak to dělával P. Pio) jí jednoduše vyzve, aby slíbila, že už nebude pít. Žena slíbí a odejde. Několik dní to přes velká pokušení vydrží, ale za týden povolí: je horko, má žízeň a naplní si vínem velký hnek. Jak ho zvedá k ústům, aby se napila, vidí veliký prst, který ukazuje na hnek a jí dělá znamení: NE! A slyší drsný hlas patera Zdenka: „Řekl jsem ti, abys už nepila!“ V šoku upustí hnek – a je uzdravena od alkoholu na zbytek svého života!

2. srpna došlo k události, jaká tu ještě nebyla. Vesnice Medjugorje má mezi svými obyvateli někoho velmi svatého. Komunisté ho divoce nenáviděli. Viděli v něm svého soupeře, protože lid ho ctil a rád poslouchal jeho slova, tím víc, že mezi nimi působil zřejmé zázraky. Ještě dnes opouští svůj dům jen zřídka – pro svůj stav (nemá ruce ani nohy). Komunisté udělali vše, aby ho zničili, všechny možné pomluvy, atd... Zakázali mu opouštět dům, a i když začala zjevení a celý svět přicházel do jeho vesnice, on měl příkaz zůstat uzavřen. Slyšel, co jeho přátelé říkali o Gospě, o divech, které se daly na kopcích Podbrdo a Križevac, v domech vidoucích, na ulicích, na vinicích..., a on sám zůstal uzavřen! Po pádu komunismu nabylo novou naději, neboť rozsudek byl zrušen.

Během festivalu mladých, františkáni měli dobrý nápad, připravit mu zvláštní svátek: řekli si, že mladí to ocení, udělat s ním velkou procházku. Ten večer mu tedy udělali překvapení: přišli pro něho a přinesli ho mezi mladé. (Kvůli své extrémní slabosti se nemůže pohybovat, není-li nesen nějakým mužem.) Radost všech! Tu pro něho začalo údivuplné objevení vesnice, jeho vinice. Nesli ho kilometry: od jeho domu do Bijakoviči, pak silnicí směrem na Križevac, pak do Miletina, Sivrić, atd... – 12 kilometrů. Poprvé viděl Podbrdo. Zastavil se u své drahé Vicky, aby si trochu odpočinul a promluvil s lidmi. Pak se znovu zastavil u své drahé Jeleny, pak Anny (sestra Vicky)... Měli jste vidět pocty, jaké mu zástupy vzdávaly; lidé se účastnili v tisících (přes 7 000), všichni ho chtěli vidět! Toho večera, jeho pochod byl nesmírným požehnáním pro všechny a jistě – příští rok proběhne znovu!

Jeho jméno? – Eucharistický Ježíši. Jeho dům? Kostel. Jeho procházka? Procesí s Nejsvětější Svátostí.

Drahá Gospo, kéž každé město, každá vesnice ctí takto Tělo Tvého Syna Ježíše!
Srdečně Sr. Emmanuuel

Jakub a Kateřina

Jakub je nejmenší

Jakub četl v jedné knize Ježíšova slova: „Co jste učinili jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste učinili.“

Ježíši, myslí si Jakub, darovat něco tobě, není vůbec těžké. Musí se to dát tomu nejmenšímu. Pak to přijímáš. Je to tak jednoduché!

Jakub přemýšlí, kdo v jeho okolí je nejmenší. Bohužel zde nejsou žádní žebráci, nanejvýš slepý harmonikář na náměstí u kašny. Ale snad Jakub najde ještě někoho chudšího, když se dobře podívá.

„Půjdu se podívat po městě,“ říká mamince.

„Nechod ale daleko, jen po okolí,“ říká maminka a dává Jakubovi korunu. „Na, kup si zmrzlinu.“

Jakub jde ke kašně. Slepý harmonikář tam není, ale stojí tam flašinetář se svojí barevnou skříňkou. Muž otáčí klikou a z trouby se line valčík. Je to veselá muzika. Muž si sundává cylindr a mává jím na všechny strany. Lidé se o něj nestarají.

Před flašinetem na zemi leží malý talířek. Je prázdný. Jakub si vzpomíná, co tatínek říkal o pouličních muzikantech: „To je také způsob žebrání.“ Jakub se rozhlíží. Široko daleko nevidí nikoho chudšího než flašinetáře. Jakub k němu přichází a pokládá na talířek svůj peníz.

Flašinetář se směje: „Chceš si zahrát?“ Posune Jakuba za flašinet a nasadí mu cylindr. „Ach jájeje!“ Jakub otáčí klikou, až přehraje celý dlouhý valčík. Um – tata, um – tata, um – tata line se ze skříňky. Jakub teprve teď vidí, jak je krásně ozdobená. Jsou na ní malé zlaté housličky, modrá kvítka a sněhobílé nadychané obláčky. Kovové ozdoby se blýskají na slunci.

Lidé zůstávají stát a naslouchají. Jakub mává cylindrem a lidé se usmívají. Přibíhá malé děvčátko a chce si také zahrát. Její maminka hledá v peněženke minci.

„Na shledanou,“ říká Jakubovi flašinetář.

Ježíši, říká Jakub cestou, chtěl jsem ti dát svoje peníze na zmrzlinu, aniž bych za ně něco dostal... Musím najít někoho opravdu maličkého...

Nejmenší je ten, kdo je chudý a opuštěný. Ten, kdo nemůže ničím oplatit. Kdo je uvězněný nebo nemocný. Kdo potřebuje jiné lidi, poěvadž si nedovede sám pomoci.

Někdo – jako třeba babička.

Jakub je šťastný, že ho napadla babička. Navštíví ji a přečte jí něco z časopisů, protože její oči jsou už slabé. Vedle babiččiny postele ležela hromádka časopisů. Babička na ně ukázala:

„Ty jsem odložila pro tebe, Jakube. Na stole leží nůžky. Vystříhej si obrázky zvířat!“

„Nemám ti, babičko, něco přečíst?“ ptá se Jakub.

„Ne, děkuji,“ říká babička. „Vystříhni si obrázky. Vzpomněla jsem si na jednu veselou historku, tu ti musím povědět!“

A babička vypráví, jak byla zlobivou školačkou. Za trest se musela z paměti naučit básničku. Při přednášení báseň zahrála tak komicky, že se děti ve třídě popadaly za břicha. Tu básničku babička nezapomněla do dneška.

„Nechceš hlídat beránka? Beránek je tak zbožný a mírný...“ začínala ta básnička. Babička po každém verši zabečela.

„Tak zbožný a mírný... béé béé béé“ napodobuje babička a směje se vysokým třaslavým hláskem. Jakub se směje také a vystříhuje si obrázky zvířat.

„Tak už jdi,“ říká babička, „musím si zase odpočinout. Tamhle leží silonová taška. Dej si obrázky do ní.“

Ježíši, přemýšlí Jakub, když sbíhá po schodech. To také nevyšlo tak, jak jsem si to představoval. Místo, abys něco dostal ty, dostal jsem já obrázky zvířat. Ale budu dál hledat někoho maličkého.

Tomáš! napadne Jakuba.

Určitě není nikdo menší než dítě, které nemůže ani běhat, ani pořádně mluvit a musí stále sedět na vozičku.

Jakub spěchá. Chce Tomášovi darovat obrázky zvířat a trochu si s ním zahrát.

Tomáš sedí na dvoře pod kaštanu a jí půlky třešně. Jeho maminka sedí vedle něho, loupe mu třešně a pecky vyhazuje.

„To je od tebe milé, Jakube,“ vítá ho Tomášova maminka. „Děkuji ti, tyto obrázky už máme. Paní domovnice je už pro Tomáše vystříhala. Rozvěsili jsme je už kolem Tomovy postele.“

„Mohu si s Tomášem zahrát?“ ptá se Jakub.

„Snad někdy jindy,“ říká laskavě Tomášova maminka. „Teď musíme jít cvičit. Tomáš cvičí třikrát týdně se zdravotní sestrou, aby jeho ruce zůstaly pohyblivé.“

„E-e-e-e-e“ křičí Tomáš. Škuba a trhá hlavou. Pohybuje hlavou ke třešním a potom k Jakubovi.

„Tomík ti nabízí třešně,“ říká maminka. „Počkej, dám ti je do sáčku!“

Tomáš přestane kývat hlavou až když všechny třešně zmizí v Jakubově pytlíku. Protáhne ústa jako k pláči, ale Jakub ví jistě, že je to Tomův způsob smíchu.

„Děkuji ti, Tome!“ říká Jakub.

„On tobě také, vid, Tome!“ říká maminka. „Zase brzo přijď!“

Ježíši, přemýšlí Jakub na zpáteční cestě, musí být přece někdo někde maličký, komu bych dnes mohl něco darovat!

Jakub zůstane stát před Katčiny domem. Chtěl by navštívit Katku. Dopoledne nebyla ve škole. Snad je nemocná. Kdo v takový krásný den musí ležet v posteli, určitě patří k nejmenším. Co by jí Jakub mohl dát? Obrázky zvířat Katka nesbírá, leda koček. Ale mezi obrázky nejsou žádné kočky. Dá jí tedy třešně.

„Jéjeje, Jakub!“ volá Katka. Její hlas zní tak vesele a srdečně, jako valčík z flašinetu. Jakub se

musí smát. Katka má kolem krku tlustý zábal. Její tváře jsou rudé. Maminka jí dala pod hlavu dva polštáře, aby mohla pohodlněji číst. Na posteli leží tři knížky.

„Má horečku,“ říká Katčina maminka. „Ale nechce přestat číst. A tak teď nevím, jestli má tváře rudé od horečky, nebo od čtení.“

„Přinesl jsem ti třešně,“ říká Jakub.

„Ty musíš, bohužel, sníst sám,“ vysvětluje Katka. „Nedostanu do sebe ani sousto, každé polknutí mě bolí. Proto tolik čtu. Při čtení nemyslím na svůj krk. „Strašidlo na hradě Helfštýně“ jsem už přečetla. Můžeš si to půjčit.“

„Když nemůžeš třešně, nemám pro tebe nic,“ říká Jakub.

Katka se směje a nařiká: aú – aú – aú, protože i smích jí bolí.

„Ty jsi milý, Jakube, mám tě ráda!“

„Ty máš také červené celé tváře!“ leká se maminka a klade ruku na Jakubovo čelo. „Jen aby ses nenakazil!“

Jakub dává knihu o hradě Helfštýně k obrázkům a ke třešním do silonové tašky. Odchází domů.

Ježíši, myslí si, nemohl jsem ti nic darovat. Nikdo nebyl nejmenší. Je mi líto, že dnes odcházíš s prázdnou. Ale co mám dělat, když tu není nikdo, komu bych mohl něco darovat...

Najednou se Jakub zastaví...

„Ach jájeje, tak to je!“ řekne hlasitě uprostřed ulice.

„Co je, dítě?“ zeptá se jedna paní.

„Něco mi napadlo,“ říká Jakub a dá se do běhu.

Ježíš totiž neodešel s prázdnou. Ježíš dostal toto odpoledne velice mnoho: legraci s cylindrem a flašinetem, nápad, jak je možné si zapamatovat i strašnou básničku, obrázky zvířat, třešně a knížku o strašidle. A radost, že je milý Jakub – ne – „milý Ježíš.“

„Co mi darovali, to darovali tobě, Ježíši,“ říká Jakub.

„Ten nejmenší jsem byl dnes já. Je to tak jednoduché!“

□ Legalizace potratů v Polsku

Varšava: Parlament schválil 30. srpna velkou většinou liberalizaci zákona o umělém potratu. 208 poslanců hlasovalo pro, 15 se hlasování zdrželo, 61 hlasů bylo proti. Podle nového zákona jsou umělé potraty povoleny do 12 týdnů, když se matka nachází v těžké osobní nebo hmotné situaci.

Generální sekretář polské biskupské konference biskup Tadeusz Pieroniek označil nový zákon za „tragické rozhodnutí“. Dosavadní zákon zaručoval, že umělé potrat nemohl být nástrojem regulace porodnosti. Podle nového zákona je umělý potrat prakticky velmi snadno možný. Zákonem požadovaná sociální indikace je snadno prokazatelná. Církev udělá vše pro to, aby veřejnosti vysvětlila důsledky změny zákona, řekl biskup.

□ Papež doufá i kritizuje

Papež Jan Pavel II. doufá, že dojde ke sblížení mezi východními církvemi a církví katolickou. Měla k tomu přispět i jeho pastorační návštěva v Maďarsku 6. září 1996. Při modlitbě Anděl Páně v neděli 1. září Jan Pavel II. zdůraznil, že jeho návštěva v opatství Pannonhalma má vyjádřit úzké spojení mezi vírou a kulturou, jak je představuje mnišství. Papež zároveň doufá v dobrý výsledek rozhovorů se všemi maďarskými církvemi přesto, že nedojde k dlouho očekávanému setkání s moskevským patriarchou Alexijem II.

Jan Pavel II. ostře kritizoval nový polský zákon o umělých potratech, schválený parlamentem 30. srpna. Obrátil se na polské poutníky se slovy: „Se smutkem vzpomínám na množství Poláků, kteří ztratili život v 2. světové válce, zatímco drama zabíjení nevinných životů nekončí.“ Varoval před faktem, že když si stát nevážší nenarozeného života, odepisuje tím

vlastní budoucnost. Vyzval k modlitbě za polskou vlast, aby v budoucnosti chránila život budoucích dětí.

□ Církev má žít z víry

Bonn: Církev se příliš zabývá sama sebou, prohlásil kardinál Joseph Ratzinger v deníku Rheinischer Merkur. V Německu je církev v situaci, kdy může mnoho věřících získat, ale rovněž může ztratit. Katolické organizace mládeže a Charita by se měly ptát, zda jsou pouhými spolky, nebo zda jsou vedeny vírou.

□ Matce Tereze se daří lépe

Kalkata: Matce Tereze se daří lépe. Ošetřující lékař sdělil, že bude moci opustit nemocnici asi během jednoho týdne. Současně řekl, že Matka Tereza se zdráhala nechat léčit v soukromé nemocnici. Poukázala na to, že většina indického obyvatelstva nemá do lepších nemocnic přístup.

ČBK

Inaugurace ostravského biskupa

Nově jmenovaný ostravsko-opavský biskup Mons. František Lobkowicz se v sobotu 31. srpna ujal řízení své diecéze. Inaugurační bohoslužby se zúčastnili všichni čeští a moravští biskupové, apoštolský nuncius Giovanni Coppa a biskupové ze Slovenska, Rakouska, Německa a Polska. Kardinálské kolegium reprezentoval pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, wrocławský arcibiskup kardinál Henryk Gulbinowicz a kolínský arcibiskup kardinál Joachim Meisner. Přítomní byli dále představitelé některých řeholních řádů a diecézního kléru. Rovněž delegace našeho veřejného života byla zastoupena ministry vlády ČR Jaromírem Schneiderem a Martinem Římanem, místopředsedou Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR Janem Kasalem a dalšími významnými činiteli. Nechyběli ani zástupci regionů nové diecéze a představitelé kultury, školství a ostatních církví a náboženských společností, které zde působí.

Ve své promluvě Mons. Lobkowicz zauvažoval nad službou biskupa v církvi, v duchu Kristova poslání: Jděte a učte všechny národy. Poděkoval rovněž za bratrské zázemí, kterého se mu dostává mezi našimi, ale i zahraničními biskupy a také mezi příbuznými. Vyzval přítomné kněze k vytváření úzkého vzájemného společenství a jasně prohlásil, že se chce snažit o to, aby biskup měl blízko k lidem a lidé k biskupovi. Podle svých slov chce být nový biskup pastýřem a přítelem všech.

Biskup František Lobkowicz odeslal též pozdravný dopis papeži Janu Pavlu II., ve kterém Svatému otci poděkoval za projevenou důvěru a požádal o jeho apoštolské požehnání pro službu ve svěřené diecézi.

Velkým svátkem pro strahovský klášter se stalo pondělí 2. srpna 1996.

Mariánský den na Strahově

U příležitosti návštěvy Don Stefana Gobbiho v České republice se sešlo v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově nejdříve dopoledne 25 kněží Mariánského kněžského hnutí, aby spolu s Donem Gobbiem, animátorem hnutí, uspořádali své Večeřadlo. Po společné modlitbě svatého růžence si vyslechli promluvu Dona Gobbiho a pak při koncebrované mši svaté obnovili své zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Velký mariánský den ve strahovské bazilice pokračoval odpoledním večeřadlem, ke kterému se sešlo na 1 300 věřících. Promluva Dona Gobbiho byla znovu a znovu provázena nadšeným potěskem a spontánními

projevy radosti a vroucí zbožnosti všech přítomných.

Po promluvě následovaly mariánské nešpory, které přítomní věřící zpívali spolu s početnou komunitou mladých řeholníků strahovského kláštera. Při slavné mši svaté, kterou s opatem Pojezdým koncebrovalo 12 kněží, zasvětili se všichni přítomní Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Čtyřhodinové večeřadlo uzavřel nadšený zpěv hymny MKH a papežské hymny. Při první návštěvě Dona Gobbiho v Praze před pěti roky nenaplnili účastníci zcela ani malý kostel Sv. Kříže na Příkopěch. Hlavním úkolem, se kterým se rozcházel nadšením a dojatí

účastníci této jedinečné slavnosti, je dále rozšiřovat mariánská večeřadla modlitby a pokání především v našich rodinách. Mezi ochotou, s jakou se strahovský klášter ujal uspořádání této mariánské slavnosti, a skutečností, že je to klášter s největším počtem dorostu, takže pro ně začínají chybět potřebné prostory, není jistě souvislost čistě náhodná.

Návštěva Don Gobbiho v moravských a českých diecézích se setkala s mimořádným ohlasem věřících. Na večeřadlech v Olomouci, Frýdku, Opavě, Hradci Králové, Lomci, Praze, Brně a Velehradě se sešlo celkem více než 10 000 věřících.

Představenstvo 1. IF Moravia Invest, a. s. se sídlem v Ostravě na základě požadavků akcionářů s podílem hlasovacích práv nad 10 % podle § 181 a násl. zák. 513/91 ve znění pozdějších předpisů svolává
MIMOŘADNOU VALNOU HROMADU.

Termín konání: 30. září 1996 od 17.00 hod., registrace akcionářů od 16.30 hod.
Místo konání: sál ve 2. poschodí, nám. Msgre. Šrámka 4, 702 00 Ostrava

Pořad jednání: 1. Zahájení, volba předsedy valné hromady, zapisovatele, ověřovatelů zápisu a skrutátorů – 2. Změna stanov – 3. Volba nového představenstva a dozorčí rady – 4. Schválení roční účetní závěrky za rok 1995 – 5. Vyjádření dozorčí rady k účetní závěrce a zpráva auditora – 6. Odměňování členů statutárních orgánů za správu fondu – 7. Návrh na zrušení fondu s likvidací – 8. Různé, závěr.

KLOKOTY

V sobotu 14. září 1996 se uskuteční na poutním místě Klokoty u Tábora **pouť k Panně Marii Sedmibolestné**. Mše sv. v 8.30 hod. a hlavní pontifikální mše svatá v 10.00 hod. Hlavním celebrantem a kazatelem bude apoštolský nuncius Giovanni Coppa. Mši svatou bude doprovázet dechová hudba z Moravy. Pouť bude zakončena svátostným požehnáním ve 14.00 hodin.

PORADNA PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ

je pro Vás otevřena:

- na dostupném místě v centru města – Brno, poliklinika, Žerotínovo nám. 4/6 („Bílý dům“), 4. patro, dveře č. 420
- v příjemném prostředí a v optimálním čase – úterý, středa, čtvrtek vždy od 16,30 do 18.00 hod.
- bez nutnosti objednání, ale s možností telefonní domluvy – tel.: 05/42 32 11 05 – kl. 2225

Vysoce spolehlivého plánování rodičovství pomocí symptotermální metody přirozeného plánování rodičovství využívá stále více párů, kterým záleží na přirozeném a zdravém způsobu života.

I Vy se můžete naučit:

- stát se vímavou ke svému tělu
- rozpoznat známky plodnosti
- určit plodné a neplodné období v cyklu
- spolehlivě se vyhnout těhotenství
- vědomě usilovat o početí při touze po dítěti – a to vše bez vedlejších zdravotních účinků

Olomouc – ULTREYA: oznamujeme všem cursillistům, že dne 14. 9. 1996 se uskuteční na Svatém Kopečku u Olomouce v bazilice Navštívení Panny Marie III. ULTREYA. Začátek je stanoven na 10.00 hod.

INFORMACE PRO ODBĚRATELE SVĚTLA – Složenka na uhrazení předplatného Světla na rok 1997 vyjde ve Světle včas – na podzim 1996. Prosimе, zatím nám peníze nepoukazujte. Vaše předběžné úhrady by nám působily technické potíže v evidenci předplatného. Děkujeme za pochopení.

Jménem Melčské farnosti Vás srdečně zveme na slavnost posvěcení křížů pro obec Melč, Domoradovice a Žimrovce dne 14. září 1996 v 10.30 hod.

v překrásném údolí pod širým nebem „Maria Talhof“ u Melče.

Srdečně zve P. Josef Kaszper, duchovní správce, a farní rada Melče, Radkova, Moravice, Nových Lublic a Kružberku.

Při slavnosti budou posvěceny kříže, křížová cesta a Lurdská jeskyňka. Slavnostní mše svatá bude celebrována ostravsko-pavským biskupem Mons. Františkem Lobkowiczem.

Odpoledne ve 14.00 hod. bude pobožnost nově posvěcené křížové cesty. Příjezd do údolí z Filipovic, Melče a Radkova a 15 minut pěšky.

Bartholomeum – Benedettiho 497, 530 03 Pardubice, tel.: 040/218 91 – Vás zve na poutní zájezd Řím – Assisi – Vesuv – Pompeje – Padova 9. 10. – 15. 10. 1996,

cena 6 250,- Kč
(5x ubytování, 4x snídaně, 2x večeře).
Podrobné informace zašleme na požádání.

Ve farním kostele sv. Michaela ve Švábenicích u Vyškova bude každou neděli od 29. září do 17. listopadu 1996 od 9.00 do 17.00 hod. otevřena vlastivědná výstava s názvem:

KOSTELY, KAPLIČKY, ZVONIČKY, BOŽÍ MUKA, KŘÍŽE A SOCHY celého vyškovského okresu.

Je složena z 1000 kusů fotografií a textů o těchto církevních památkách z tohoto malebného kousku Moravy. Duchovní správa Švábenice Vás na tuto ojedinělou výstavu srdečně zve. Vstup je volný.

NÁRODNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO V PRAZE POŘÁDÁ SEMINÁŘ PRO KATECHETY

Z CELÉ REPUBLIKY.

Seminář proběhne ve dnech

25. – 28. října 1996

(pátek až pondělí)

v Ústí nad Orlicí v Kulturním domě.

Finanční náklady: účastník si zaplatí cestu a účastnický příspěvek 200,- Kč. (Ostatní náklady platí Česká biskupská konference – z příspěvků dárců a sponzorů.)

Program: Zajímavé přednášky odborníků z našich teologických fakult.

Katecheze Mons. Vincenza Zaniho – vedoucího katechetické komise Italské biskupské konference

Neděle: duchovní obnova

Katechety a kněze srdečně zvou pořadatelé – pracovníci Národního katechetického střediska a především naši otcové biskupové, kteří svůj zájem o Vás a úctu k Vaší nelehké práci vyjádřili výraznou finanční podporou.

Věříme, že účast na této akci Vás upevní a povzbudí v hlásání Krista, za což se spolu s námi modlete.

Pořadatelé 1. celostátního setkání katechetů se obracejí na ty, kterým leží na srdci náboženské vzdělání dětí, mládeže a dospělých, o finanční příspěvek na pomoc při úhradě formačního setkání katechetů, které se bude konat ve dnech od 24. do 28. října 1996 v Ústí nad Orlicí. Příspěvky, prosíme, zasílejte na konto České spořitelny Praha 6, ČBK 732757-068/0800, variabilní symbol 25281096.

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE

Termín: 23. – 28. 9. 1996

Cena: 1 895,- Kč + 33 DM

DO SVATÉ ZEMĚ A NA SINAJ na poslední chvíli za režijní cenu **IZRAEL- SINAJ – Rhodos – Kypr – Řecko – Itálie 11. 10. – 24. 10. 1996 – 16 950,- Kč!** Autobusem a lodí, zpět letecky. **IZRAEL – 24. 10. – 31. 10. 1996 – 14 950,- Kč!** Letecky tam i zpět.

Vždy vše již v ceně!

Přihlášky:

CK AVETOUR

Jiří Chválek,

Družstevní 995,

518 01 Dobruška, tel.: 0443/219 29

24. neděle v mezidobí 15. 9.

Mt 18,23–35

Odpouštět svým spoluslužebníkům znamená jednat (v malém) jako Pán. Tedy odpouštím-li, jednám jako Bůh. Doceňme to. A pokud na to nemáme sílu, můžeme ji dostat od Boha. Jisté je, že ze srdce mohou odpustit jen tenkrát, jestliže skutečně milují. Tou vášní lásky k člověku, kterou má Bůh, se potřebujeme znovu a znovu nakažit. Jinak budeme dobří se zařatými zuby, a v tom není moc radosti.

Pondělí 16. 9.

Lk 7,1–10

Ježíš reagoval na víru tohoto služebníka, dobře míněné přímluvy okolí nebyly potřebné. Ani ode mne nečeká Ježíš nic světoborného, nic, čeho bych nebyl schopen, žádný oslnivý výkon. Víru ale čeká, tu si ušetřit nemohu.

Úterý 17. 9.

Lk 7,13

Leckdo zbožný by možná považoval tuto lítost za slabost. Ježíš nikoliv. Lituje a jedná, nemá srdce ze (zbožného) kamene.

Středa 18. 9.

Lk 7,31–35

Lidé jsou v celku stále stejní. A tak je pro nás orientující i Ježíšův postoj. Poté, co o lidech „tohoto pokolení“ řekl uvedená slova, neopustil je, ale i za ně umřel na kříži.

Čtvrtek 19. 9.

Lk 7,36–50

Ježíš poznal, že ho ta žena měla ráda. Pozná toho, kdo ho má rád. Ostatní poznávají, kde co jiného. Ale to asi nevdají. Ta žena dopadla dobře. Mnozí po ní také.

Pátek 20. 9.

Lk 8,1–3

To musel ale být průvod! Jenže Ježíš zřejmě nechtěl jít sám – i když sám nakonec zůstal a přijal to. Když si ten průvod trochu představím, mohu se divit, že Ježíš neodešel do samoty natrvalo. Ale on skutečně neodešel.

Sobota 21. 9.

Lk 8,4–8

Že do mne bylo toto semeno zaseto – to není vůbec samozřejmé. Je to důvod k radosti a vděčnosti.

Neděle 15. září 24. neděle v mezidobí	- 1. et.: Sir 27,33–28,9 Ž: 103 (102),1–2,3–4,9–10,11–12 2. et.: Ďm 14,7–9 Ev.: Mt 18,21–35	odp.: 8
Pondělí 16. září památka sv. Ludmily	- 1. et.: 1 Kor 11,17–26 Ž: 39,7–8a,8b–9,10,17 Ev.: Lk 7,1–10	odp.: 1 Kor 11,26b
Úterý 17. září nez. pam. sv. Komélie a Cypriána nebo sv. Roberta Bellamína	- 1. et.: 1 Kor 12,12–14,27–31a Ž: 99,2,3,4,5 Ev.: Lk 7,11–17	odp.: 3c
Středa 18. září férie	- 1. et.: 1 Kor 12,31–13,13 Ž: 32,2–3,4–5,12+22 Ev.: Lk 7,31–35	odp.: 12b
Čtvrtek 19. září nez. pam. sv. Januária	- 1. et.: 1 Kor 15,1–11 Ž: 117,1–2,16ab–17,28 Ev.: Lk 7,36–50	odp.: 1a
Pátek 20. září – památka sv. Ondřeje Kín Taegona, kníže, Pavla Chong Hasanga a druhů mučedníků	- 1. et.: 1 Kor 15,12–20 Ž: 16,1,6–7,8b+15 Ev.: Lk 8,1–3	odp.: 15b
Sobota 21. září svátek sv. Matouše	- 1. et.: Ef 4,1–7,11–13 Ž: 19 (18),2–3,4–5 Ev.: Mt 9,9–13	odp.: Ďm 10,18b

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	15. 9.	16. 9.	17. 9.	18. 9.	19. 9.	20. 9.	21. 9.
Antifona	1136	1708	1166	1181	1197	1692	1673
Žalm	784	786	783	784	784	786	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1515	1166	1182	1198	1693	1673
Antifony	1137	1516	1167	1183	1198	1214	1674
Žalmy	1137	813	1167	1183	1199	1214	813
Kr. čtení a zpěv	1140	1516	1170	1186	1201	1693	1674
Antifona k Zach. kantiku	715	1517	1519	1186	1202	1694	1522
Prosby	1140	1711	1171	1186	1202	1694	1675
Záv. modlitba	716	1517	1520	1187	1521	1522	1522
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	792
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1676
Záv. modlitba	716	1159	1175	1191	1206	1222	1522
Nešpory: SO							
Hymnus	1507	1145	1517	1176	1192	1207	1698
Antifony	1508	1146	1518	1177	1193	1208	1698
Žalmy	1508	1146	1715	1177	1193	1209	1698
Kr. čtení a zpěv	1510	1149	1518	1180	1196	1211	1701
Ant. ke kant. P. M.	1510	716	1518	1520	1196	1211	1701
Prosby	1510	1149	1718	1180	1196	1211	1702
Záv. modlitba	1506	716	1517	1520	1197	1521	1717
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

